

γαριφαλοχνοτάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαρφαλοχνοτάτος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ χνότο διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπνοὴ εὐωδιάζει ὡς τὸ ἄνθος γαρίφαλο: Ἄσμ.

Μοσκοκανελλοκόκκαλη, ζαχαροζυμωμένη,
γαρφαλοχνοτάτη μου κι ἀκριβαναθρεμμένη

γάριωμα τό, Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ. Μύρθ. Χαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαριώνω.

Τὸ γάρισμα, ὁ ἰδ.: Δὲ βγαίνει τὸ γάριωμα ἀπὸ 'χεις 'ς τὸ ποκάμισο Μύρθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γάρισμα.

γαριωμάδα ἡ, Κρήτη (Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάριωμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα (Ι).

Ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων, ἡ κηλὶς, ὁ ρύπος: Νὰ πλύνῃς τὴ γαριωμάδα πού 'καμες 'ς τὸ ποκάμισό σου Σητ. Συνών. γαριά, γαριωματιά, λέρα, λερωματιά.

γαριωματιά ἡ, Κρήτ. (Κατσιδ. Σητ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γάριωμα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Ἡ γαριωμάδα, ὁ ἰδ.: Ὅφες τὰ 'βαλες τὰ ροῦχα σου καὶ τὰ γέμισες γαριωματιές Σητ. Μὲ τὸ πλύσιμο θὰ φύγῃ ἡ γαριωματιά Κατσιδ.

γαριώνω Κρήτ. ("Αγιος Βασίλ. Κατσιδ. Μεσαρ. Σητ. Σφακ. Χαν. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. βαριώνω Κάμπ. 'αριώνω Κάμπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαριά, παρ' ὁ καὶ βαριά.

1) Κηλιδώνω, ρυπαίνω (κυρίως ἐνδύματα καὶ ὑφάσματα) ἐνθ' ἄν.: Πού 'πῆ'ες κ' ἐγάριωσες τὰ ροῦχα σου καὶ τὰ 'καμες ἐτσά! Σητ. "Ὅσο νὰ βάλῃς τὰ ροῦχα σου, τὰ γάριωσες Κατσιδ. Ἐγάριωσες πάλι τὴ βοδιά σου Σφακ. Καὶ ἀμετβ., κηλιδούμαι, ρυπαίνομαι ἐνθ' ἄν.: Ἐγαριώσανε κιόλα τὰ ροῦχα μου Σητ. Τὰ ἄσπρα ροῦχα γλήγορα 'αριώνουν Κάμπ. Ἐαριώσα δὰ ροῦχα σου μονημερίς αὐτόθ. Μετοχ. γαριωμένος, βαριωμένος, 'αριωμένος = ρυπαρός, ἀκάθαρτος (ἐπὶ ἐνδυμάτων) ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Αὔριο θὰ μισσέφω 'γώ, κι ἂν εἶσαι σὺ γιὰ μένα, βγάλε τὰ ροῦχα πού φορεῖς καὶ βάλε γαριωμένα Κατσιδ.

'ἐθ-θέλω 'ιὼ μεταξωτά, 'ἐθ-θέλω 'ιὼ βελούγια, μόνοθ-θέλ' 'ὰ μὲ θάψετε μὲ βαριωμένα ροῦχα Κάμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαριάζω 1. β) Συνεκδ., ὁ φορῶν ἀκάθαρτα ἐνδύματα Κρήτ. (Μεσαρ.): Ἄσμ.

Καὶ 'ς τὰ σοκάκια πορπατοῦ σκισμένα, γαριωμένα, τί τ' ἄφηκε χιλιάφανα ἡ μάννα πού τὰ 'γέννα.

γαρκόν τό, Πόντ. ('Αμισ. Ἱμερ. Κρώμν. Χαλδ. κ.ά.) γαρκός ὁ, Πόντ. (Κερασ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ἐπίθ. ἀγρικόν (ἀγρικός = ἄγριος). Πβ. τὸ φωνητικῶς καὶ σημασιολογικῶς ἀνάλογον γαρνός.

Ὁ ταῦρος ἐνθ' ἄν.: Χαρίζω σε καὶ τ' ἔναν τὸ ζογάρ' τὰ ζουλισμένα τὰ γαρκά τ' ἔχω (σοῦ χαρίζω καὶ τὸ ἔνα ζεῦγος εὐνουχισμένων ταύρων πού ἔχω) Ἄμισ. || Φρ. "Ἄμουν γαρκόν (ἐπὶ εὐρώστου καὶ ρωμαλέου νέου) Ἱμερ. Ἄμουν ἀζούλιγον γαρκόν (συνών. τῇ προηγ.) Χαλδ. ||

Παροιμ. Ἐγέννησεν τὸ βούδ' κ' ἐποίκεν γαρκόν (ἐπὶ τῶν μεγαλοποιούντων κοινῶς γνωστὰ πράγματα) Κρώμν. Ἐ'έντον ἀποζούλ' τὸ γαρκόν (ἐπὶ ἀποτυχούσης ὑποθέσεως) Χαλδ. Πβ. ἀποζούλι. "Ἦνταν λέγ'νε οἱ γείτόν', τὸ γαρκόν τράντα γορόδᾱ (ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν οἱ γείτονες, ὁ ταῦρος κοστίζει τριάκοντα γρόσια' ἐπὶ τῶν μετὰ πείσματος ἐμμενόντων εἰς τὴν ἀρχικὴν γνώμην των) αὐτόθ. || Ἄσμ.

'Σ σὴ Παπαβράμ κατάβρεχος, 'ς σὴ Σαραντάρ' χιονίζει, 'ς σὴν Σόρδαν κρᾶζ'νε τὰ γαρκά, 'ς σὸ Χορτοκόπ' τὰ χτήνᾱ

αὐτόθ.

γαρμπάδα ἡ, ἀμάρτ. γαρβάδα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γάρμπο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα (Ι).

Ἡ ὑπόξινος γεῦσις (ἐπὶ οἴνου): Δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὸ τὸ κρασί, ἔχει μιὰ γαρβάδα ἀπὸ τὴ ζέστη.

γαρμπαδούλα ἡ, ἀμάρτ. γαρβαδούλα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρμπάδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλα.

Ἡ ἐλαφρὰ γαρμπάδα, ὁ ἰδ.: "Ὅδα πρωτάνοιξα τὸ βουτσί, τὸ κρασί ἦταν ἄγριο, εἶχε μιὰ γαρβαδούλα, ὥστερα ὁμως ἔστρωσε.

γαρμπάρω Σίφν. γαρβάρω Κεφαλλ. Κρήτ. ('Ηράκλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *garbage* = ἀρέσκω.

1) Ἀρέσκω (ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων) Κεφαλλ. Σίφν.: Τοῦ γαρβάρησε τοῦ Παναγάκη ἡ Μαρίκα Κεφαλλ. Μωρή, 'ἐ σοῦ γαρμπάρω; Σίφν. Σοῦ γαρμπάρουν τὰ ροῦχα μου; αὐτόθ. "Α' σοῦ γαρμπάρη τὸ γάλα, πάρε το αὐτόθ. 'ἐ μοῦ γαρμπάρουν τὰ φερσίματά του αὐτόθ. β) Ἐπιθυμῶ, νοστιμεύομαι (πρόσωπον ἢ πρᾶγμα) Σίφν.: Μωρέ, πῶς τὴ γαρμπάρω, νὰ τὴν εἶχα μέσ' 'ς τίς φυλλάδες! Τὴν εἶδε, τὴν ἐγαρμπάρησε, τὴν ἐπῆρε. 2) Διακρίνω, βλέπω μακρόθεν Κρήτ. ('Ηράκλ. κ.ά.) Σίφν.: Νά, μωρή, ἐγὼ 'κειδὰ πέρα τὸν ἐγαρμπάρα Σίφν. Τὸν ἐγαρβάρησα καλὰ Ἡράκλ.

γαρμπάτος ἐπίθ. Ἱων. (Σμύρν.) Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. γαρβᾶτος Κῶς γαρβᾶτους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάρμπο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος, ἢ ἐκ τοῦ Ἱταλ. *garbato* = κομψός.

Ὁ ἔχων κανονικὰς ἀναλογίας διαστάσεων, σύμμετρος, κομψός (ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων) ἐνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι γαρμπάτη Ἱων. (Σμύρν.) Μάστορη, τὰ παπούτσια θέλω τα γαρβᾶτα Κῶς. Συνών. γαρμπερός, γαρμπόζικος, γαρμπόζος.

γαρμπερός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. γαρβερός Θράκ. (Τσακίλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάρμπο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερός.

Ὁ γαρμπάτος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαρμπής ὁ, σύνθη. γαρβῆς πολλαχ. γαρπῆς Κύπρ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 'αρθῆς Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβ. *garbi* = δυτικός, ἢ τοῦ ἐντεῦθεν προελθόντος συνων. Τουρκ. *garbi*. Πβ. Ἑνετ. *garbin*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

